

În graiul din Clopodia am notat și forme, puține ce-i drept, cu *ou*, atât în interiorul cuvîntului cît și în poziție finală. În interiorul cuvîntului: *z Klobouk* (*Klobouki*) din localitatea *Klobouki* (cf. *klobouk* „pălărie”), *z Olomouce* „din Olomouč”, *Dlouha*: *ulice*) „Strada lungă”, *stroužok* „strujac”, *koupili* „au cumpărat”. În poziție finală: *necht' pšou* „să scrie”, *nebudou se t'i smít* „nu vor rîde de tine”, *ne umijou* „(ei) nu știu”, *ut' ikajou* (ei) fug”, *on'i sou rest* „ei sînt restul”, *on'i majou* „ei au”. De reținut că aceste forme le-a utilizat un singur vorbitor, alături de formele în *-u* (ca *žiju tši* „trăiesc trei” care predomină).

Explicația acestor forme rezidă, credem noi, în faptul că în graiul din Clopodia se interferează și fapte de limbă din graiurile limitrofe de acum un secol (înainte de venirea cehilor în Banat), fapte care, poate, au fost aduse de către unii locuitori veniți din regiunile unde erau vii formele în *ou* (ca *ut' ikajou* „(ei), fug”, *soused/t* „vecin”) ¹. Sau poate fi vorba de o analogie cu verbele cu temă dură învățate, de unii vorbitori, mai recent prin vizitele în Cehoslovacia sau prin venirea în vizită în Clopodia a celor din Cehoslovacia.

3. Un alt fenomen îl constituie schimbarea (metafonia) lui *ú* în *i* (în silabe moi) după consoane palatale. Astfel în graiul în discuție nu s-a produs schim-

secolul al XII-lea. De asemenea în franca de est, în sileziană etc., sînt atestate formele cu *all* și *oll* pentru *ú* încă din secolul al XVI-lea. Din acest motiv, Jan Gebauer crede că aceasta ar fi o influență germană asupra limbii cehe.

¹ Cf. Jaromír Bělič, *op. cit.*, p. 12, 194 ș.a.